

Pagtstro

Ugens vers

"Men at ingen bliver retfærdig for Gud ved loven, er klart; for 'den retfærdige skal leve af tro'" (Gal 3,11).

Introduktion

Ca. syv hundrede år før Kristus skrev poeten Homer Odysseen, fortællingen om den store kriger Odysseus, som efter at have været med til at ødelægge byen Troja i den trojanske krig påbegyndte en ti år lang sørejse i et forsøg på at vende tilbage til sit fødested Ithaca. Rejsen tog så lang tid, fordi han blev udsat for skibbrud, mytteri, storme, monstre og andre forhindringer, som forhindrede ham i at nå sit mål. Til sidst blev guderne enige om, at Odysseus havde lidt nok, og de besluttede at give den udmattede kriger lov til at vende tilbage til sit hjem og sin familie. De var enige om, at hans prøvelser var tilstrækkelig bod for hans fejl.

I en forstand er vi ligesom Odysseus på en lang rejse hjem. Men den afgørende forskel er, at vi i modsætning til Odysseus aldrig kan "lide nok" til at fortjene at komme hjem. Afstanden mellem himlen og jorden er alt for stor til, at vi kan sone for vores fejl. Hvis vi kommer hjem, skyldes det helt og alene Guds nåde.

Kort overblik over denne uges studium:

Hvorfor er frelsen nødt til at være en gave? Hvorfor kunne kun én, der var lige med Gud løskøbe os? Hvorfor er Abraham et så godt eksempel på tro? Hvad betyder det, at retfærdighed bliver "tilregnet" os? Hvordan kan det løfte og håb, som korset giver, blive vores?

Ugens tekster

- Gal 6,14
- Rom 6,23
- 1 Joh 5,11.13
- Rom 4,1-7
- 3 Mos 7,18
- 3 Mos 17,1-4
- Rom 5,1

Genskin fra Golgata

Det Gamle Testaments frelsesmetode under den mosaiske pagt er ikke anderledes end Det Nye Testaments frelsesmetode under den nye pagt. Enten det er under den gamle eller den nye pagt, frelses vi ved tro alene.

"Når mænd og kvinder i større grad fatter storheden i det store offer, som himlens majestæt bragte ved at dø i menneskenes sted, vil frelsesplanen blive forstørret, og genskin fra Golgata vil vække ømme, hellige og levende følelser i de kristnes hjerter. Pris til Gud og Lammet vil fylde deres hjerte og deres læber. Stolthed og selvfølelse kan ikke trives hos dem, som holder scenerne fra Golgata friskt i minde ... Selv alle verdens rigdomme er ikke tilstrækkelige til at genløse en enkelt sjæl. Hvem kan måle den kærlighed, som Kristus følte for en fortabt verden, da han hang på korset og led for skyldige menneskers synd? Den var umålelig og grænseløs.

Kristus har vist, at hans kærlighed var stærkere end døden. Han skaffede menneskene frelse; og selv om han kæmpede den frygteligste strid med mørkets magter, blev hans kærlighed stærkere og stærkere midt i kampen. Han udholdt, at Faderen skjulte sit ansigt, indtil han blev ledt til med sin sjæls bitterhed at udbryde: 'Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig?' Hans arm bragte os frelse. Prisen blev betalt for at købe menneskenes frelse, da han i sin sjæls sidste kamp udtalte de velsignede ord, som syntes at give genklang i hele skaberværket: 'Det er fuldbragt.'

Scenerne fra Golgata vil appellere til vores dybeste følelser. Du vil blive undskyldt, hvis dette emne fremkalder stor entusiasme i dig. Vores tanker og forestillingsevne vil aldrig helt kunne forstå, at Kristus, så strålende og uskyldig, skulle lide en så smertefuld død og bære vægten af verdens synd. Vi kan ikke fatte længden, bredden, højden og dybden af en så ufattelig kærlighed. Meditation over de enestående dybder af Frelserens kærlighed bør fylde vores sind, røre ved og smelte vores sjæl, forædle og forstærke vores hengivenhed og fuldstændigt forvandle hele vores karakter" (Ellen White, *Testimonies for the Church*, 2. bd. s. 212).

Til eftertanke

Bed, når du læser citatet fra Ellen White herover. Læs også Gal 6,14 og spørg dig selv: Hvordan kan jeg vise stolthed over Jesu Kristi kors?

Pagten og offeret

"I ved jo, at det ikke var med forgængelige ting som sølv eller guld, I blev løskøbt fra det tomme liv, I havde overtaget fra jeres fædre, men med Kristi dyrebare blod som af et lam uden plet og lyde"
(1 Pet 1,18-19).

Hvad mener Peter her, når han siger, at vi blev løskøbt?

Når Peter taler om Jesu forsonende død på korset, får tanken om "løskøbelse" eller pris os til at tænke på den gamle skik, hvor en slave kunne befries fra trældom, når en pris var blevet betalt, ofte af en slægtning. Kristus løskøbte os fra syndens slaveri og dens endelige konsekvens, nemlig død. Men han gjorde det med sit eget "dyrebare blod", hans stedfortrædende og frivillige død på Golgatas kors. Dette er grundlaget for alle pagterne. Uden dette offer er pagten ugyldig, for da kunne Gud ikke på retfærdig vis opfylde sin side af aftalen, nemlig at give evigt liv til alle, som tror.

Hvilket budskab er fælles for disse vers?

Vi har løftet om evigt liv, fordi Jesus var den eneste, som kunne reparere det brud, der oprindeligt gjorde, at vi mistede det. Hvorfor? Fordi kun Skaberens retfærdighed og evige værdi kunne udlette den gæld, vi skyldte den lov, vi havde brudt. Så vid og bred var den kløft, der opstod på grund af synd. For hvad ville det sige om Guds evige morallovs betydning, hvis et eller andet dødeligt skabt væsen kunne betale prisen for at overtræde den? Kun en, der er lige med Gud selv, i hvem der var evigt liv, et liv, der ikke var lånt eller afledt fra en anden, kunne betale den løsesum, der krævedes for at fri os fra vores gæld til loven. På den måde opfyldes alle pagtsløfterne; på den måde har vi selv nu løftet om evigt liv; på den måde er vi blevet løskøbt fra synd og død.

Forestil dig, at et barn i et kunstmuseum kaster en ballon fyldt med blæk mod et Rembrandt-maleri og fuldstændigt ødelægger det. Maleriet er værd millioner, og selv om forældrene solgte alt, de ejede, ville de ikke være i nærheden af at kunne betale det, de skyldte. Denne illustration kan måske hjælpe os til at forstå, hvilken alvorlig overtrædelse, synden har forårsaget, og hvor umuligt det er for os at rette op på det, og hvorfor Herren selv var den eneste, som kunne betale gælden.

Rom 6,23
1 Joh 5,11-13

Til eftertanke

Abrahams tro, 1. del

"Abram troede Herren, og han regnede ham det til retfærdighed"
(1 Mos 15,6).

Dette vers er en af de mest dybsindige udtalelser i hele Bibelen. Det er med til at understrege den bibelske religions vigtigste sandhed: retfærdiggørelse af tro alene, og det siges århundreder før Paulus skrev om det i Romerbrevet. Det er med til at bevise, at lige fra Edens have opnås frelse altid på samme måde.

Versets umiddelbare sammenhæng hjælper os til at forstå, hvor stor Abrams tro var. Han troede Guds løfte om en søn på trods af alle de fysiske beviser, der så ud til at gøre Guds løfte umuligt. Det er den slags tro, som indser sin egen totale hjælpeløshed, en tro, som kræver en fuldstændig overgivelse af selvet, en tro, som kræver total overgivelse til Herren, en tro, som fører til lydighed. Sådan var Abrams tro, og den blev regnet ham "til retfærdighed."

**Hvorfor siger Bibelen, at den blev "regnet" ham til retfærdighed?
Var Abram "retfærdig" i Guds forstand?**

1 Mos 16,1-4

**Hvad gjorde han kort tid, efter at Gud havde erklæret ham retfærdig?
Hvordan hjælper det os til at forstå, at retfærdigheden blev tilregnet ham i tro, og at det ikke var hans egen retfærdighed?**

Selv om Abrams liv var et liv i tro og lydighed, var det ikke et liv i fuldkommen tro og fuldkommen lydighed. Til tider udviste han svagheder på begge områder. Minder det om os?

Det fører os til det afgørende punkt: den retfærdighed, som frelser os, er en retfærdighed, som tilregnes eller tilskrives os. Det betyder, at vi erklæres retfærdige i Guds øjne på trods af vores fejl. Det betyder, at himlens Gud ser os som retfærdige, selv om vi ikke er det. Det er, hvad han gjorde med Abram, og det er, hvad han vil gøre med alle, som kommer til ham i Abrahams tro (Rom 4,16).

Til eftertanke

Læs Rom 4,1-7. Se på den sammenhæng, hvor Paulus bruger 1 Mos 15,6. Bed over disse vers og nedskriv med dine egne ord, hvad du tror, de siger til dig.

Abrahams tro, 2. del

Når det gælder teksten i 1 Mos 15,6, har forskellige oversættelser brugt forskellige udtryk for det hebraiske ord *khashab*: "regnede" eller "tilskrev".

Det samme udtryk bruges i andre tekster i Mosebøgerne. En person eller ting "regnes" eller "betragtes" som noget, personen eller tingen ikke er. I 1 Mos 31,15 bekræfter fx Raket og Lea, at deres far har "regnet" dem som fremmede, selv om de var hans døtre. Den tiende, som levitterne skulle betale, skulle "regnes" eller "gælde", som om den var korn, selv om det er tydeligt, at den ikke var det (4 Mos 18,27.30).

3 Mos 7,18
3 Mos 17,1-4

Hvordan kommer denne tanke om at regnes til udtryk i forbindelse med ofringerne?

Hvis et bestemt offer ("takoffer") ikke er blevet spist inden den tredje dag, går dets værdi tabt, og det skal ikke "regnes" (*khashab* på hebraisk) ham til gode, som har bragt offeret. 3 Mos 7,18 taler om en situation, hvor offeret "regnes" synderen til gode (sml. 3 Mos 17,1-4), og som derefter står som retfærdig over for Gud. Gud regner synderen som retfærdig, selv om han egentlig er uretfærdig.

Brug lidt tid på at tænke over det fantastiske ved, at vi på trods af vores fejl kan regnes som retfærdige i Guds øjne. Skriv med dine egne ord, hvad det betyder for dig.

Den store sandhed, at vi bliver regnet eller erklæret retfærdige, ikke på grund af noget, vi selv kan gøre, men kun på grund af tro på, hvad Kristus har gjort for os, er essensen af udtrykket "retfærdiggørelse af tro". Men det er ikke vores tro, der gør os retfærdige; troen er det redskab, hvor igennem vi får retfærdighedens gave. Dette er i virkeligheden kristendommens skønhed, hemmelighed og herlighed. Alt det, vi tror som kristne, som Kristi efterfølgere, har sin rod i denne fantastiske tanke. Af tro regnes vi som retfærdige i Guds øjne. Alt andet, som følger efter: lydighed, helligelse, hellighed, karakterudvikling, kærlighed, bør udspringe af denne afgørende sandhed.

Til eftertanke

Hvad vil du sige til en, som ønsker at være kristen, men som siger: "Jeg føler mig ikke særlig retfærdig"?

At hvile på løfterne

Der fortælles en historie om den berømte kardinal Bellarmine, den store katolske apologet, som hele sit liv kæmpede imod budskabet om, at man retfærdiggøres alene gennem en tilregnet retfærdighed. Da han lå på sit dødsleje, bragte man ham krucifikser og helgenernes fortjenester for at give han vished før døden. Men Bellarmine sagde: "Fjern det. Jeg tror, det er sikrere at stole på Kristi fortjenester."

Mange mennesker, som nærmer sig afslutningen af deres liv, og ser tilbage, indser, hvor forgæves, nytteløse og håbløse deres gerninger er, når det handler om at fortjene frelse fra en hellig Gud. De indser, hvor meget de har brug for Kristi retfærdighed.

Men den gode nyhed er, at vi ikke behøver at vente, til vi ligger for døden, før vi kan få den sikkerhed i Herren. Hele pagten er baseret på Guds sikre løfter, som allerede nu kan gøre vores liv bedre.

Læs følgende bibeltekster og besvar spørgsmålet, der stilles ved hver af dem i forbindelse med at udvikle, holde og styrke dit pagtsforhold til Gud.

Sl 34,8:

Hvordan kan du smage Guds godhed?

Matt 11,30:

Hvad er der ved det, Kristus har gjort for os, som gør dette åg let?

Rom 5,1:

Hvad har retfærdiggørelse at gøre med fred?

Fil 2,7-8:

Hvad har du opnået gennem Jesu erfaring?

Til eftertanke

Tænk under bøn over dit liv og spørg dig selv: Hvad gør jeg, som styrker mit forhold til Gud, og hvad foretager jeg mig, som skader det? Hvilke ændringer har jeg brug for at foretage?

Til videre studium

"Den eneste måde, hvorved han [synderen] kan opnå retfærdighed, er ved tro. Ved tro kan han bringe Kristi fortjeneste frem for Gud, og Herren indsætter sin søns lydighed på synderens konto. Kristi retfærdighed godtages i stedet for menneskets synd, og Gud tager imod, tilgiver og retfærdiggør den angrende, troende sjæl og behandler mennesket, som om det var retfærdigt og elsker det, som han elsker sin egen søn. Sådan bliver troen regnet os til retfærdighed" (Ellen White, *Selected Messages*, 1. bd. s. 367).

"Når vi ved angør og tro tager imod Kristus som vores frelser, tilgiver Herren vores synder og betaler straffen, som kræves for overtrædelse af loven. Så står synderen over for Gud som retfærdig, modtager himlens gunst og har gennem Ånden fællesskab med Faderen og Sønnen. Dernæst er der endnu et arbejde, der skal gennemføres, og det er en gradvis proces. Sjælen skal helliges gennem sandheden. Også dette opnås af tro. For det er kun ved Kristi nåde, som vi modtager i tro, at karakteren kan forvandles" (Ellen White, *Selected Messages*, 3. bd. s. 191).

Spørgsmål
til drøftelse

- 1. Hvordan skelnes der mellem en levende og en død tro? Jak 2,17-18. Hvordan beskriver Paulus en levende tro? Rom 16,26. Hvad er nøgleordet, som hjælper os til at se, hvad tro indebærer?**
- 2. Hvordan svarer du på det til en vis grad logiske argument, at hvis vi kun frelses, fordi retfærdigheden tilregnes os, ikke på grund af en retfærdighed, der er i os selv, så er det vel ligegyldigt, hvad vi gør?**
- 3. "Vores accept hos Gud er kun sikret gennem hans elskede søn, og gode gerninger er ikke andet end følgerne af hans syndstilgivende kærlighed. De giver os ingen fortjeneste, og der tilregnes os intet for vores gode gerninger, som vi kan bruge til at påberåbe os del i vores sjæls frelse ... Han [den troende] kan ikke fremvise sine gode gerninger som en bøn om sin sjæls frelse" (Ellen White, *Selected Messages*, 3. bd. s. 199). Kan du med dette citat i tankerne alligevel begrunde, hvorfor gode gerninger er en så vigtig del af den kristne erfaring.**

Resumé

Gammel pagt, ny pagt: Jesus betalte den gæld, loven krævede, så vi kan stå retfærdige over for Gud.

